

El màrqueting es menja en boca-orella

L'Acadèmia del Cine ha fet públic els resultats sobre la cinematografia de l'Estat de les Autonomies i el seu estat de salut. Les coses tiren a anèmia galopant. Un drama: el cinema espanyol ha perdut tres milions d'espectadors, tres, en el 2004. *Atocha Aguinaga*, directora de la revista *La Academia*, òrgan oficial, és explícita "cal recuperar com sigui l'espectador perdut" –i les espectadores?-. On tenim l'Indiana Jones capaç de rescatar el públic perdut?

Tot apunta a que el cinema europeu en general, l'espanyol en particular, i el català en singular, pateixen caquèxia d'idees. En llenguatge empresarial: manca de màrqueting lateral. Allí on els ianquis aboquen quilos de dòlars per vendre el producte –intoxicació en mitjans de comunicació i quatre-centes còpies d'*El aviador* per exemple–, el cinema autòcton gasta misèries. O la distància en-

tre copar el major nombre de sales d'exhibició en un cap de setmana –estratègia de les majors de Hollywood- o bé l'opció del menjar poc i pair bé. El botiguer mètode del boca-orella. I, mentrestant, on han anat a parar els tres milions d'espectadors i espectadores perduts i perdudes? Senzill: a les butxaques de Mr. Bush. Sense anar tant lluny, a la Lleida que

- On han anat a parar els
- tres milions d'espectadors
- i espectadores perduts?

treu pit per ser Capital Cultural, el 2004 es van estrenar 215 films. D'ells, 154 eren nord-americans –el 74%–, 35 espanyols, i tan sols 3 de catalans: *Centenari*; *En un momento dado*; *El maquinista*. La resta a repartir entre cinema anglès, francès, asiàtic, argentí i altres etnocinematografies rares.

Aixecant acta d'esdeveniments cinèfils a Lleida ciutat, la sentida desaparició dels **Xenon**, contrapunt a una programació estàndard. En substitució seva, aterraven uns Funàtics, versió híbrida de l'espectacle cinematogràfic. L'anti-*glamour*. A saber:

cafeteria, quiosc de premsa, *baby-sitters* i unes cabines col·lectives amb infrapantalles. Una concentració de serveis en detriment del plaer cinematogràfic. Fórmula que és al cinema allò que el *fast-food* a la cuina artesanal. Una collonada, que diria en Josep Pla. De seguir perdent espectadors, la Mostra de Cinema Llatinoamericà haurà de dedicar-se al pobre cinema espanyol. I el català?